

LA MIRADA DEL BISBE

Messi també prega i agraeix

No se sap per què, però cada 11 de gener és el Dia internacional de l'agraïment. Em venen al cap les paraules de Leo Messi sobre Déu en la seva vida i professió, que vaig llegir en una entrevista. Em commou sentir un home admirat per milions reconèixer, amb senzillesa, que els dons rebuts no són només fruit de la pròpia força. Deia: «Sempre parlo amb Déu; li dono les gràcies, li demano pel benestar de la meva família i dels meus éssers estimats»; i ho completava amb un agraïment: «Li agraeixo cada dia de la meva vida... gràcies a Ell ho tinc tot». Aquest llenguatge no és superstició; és relació. Quan Messi parla d'allò invisible que el sosté enmig de la pressió, de la joia i del límit, ens recorda que la fe no és amulet ni refugi intimista: és una Presència que acompanya.

Déu no juga per nosaltres, ni puntea en el marcador. Déu no premia els gols ni castiga els errors. Ell és Pare que camina al costat, Fill que sosté el cor, Esperit Sant que transfigura la feina ben feta en servei i la derrota en aprenentatge. La gràcia no substitueix l'entrenament; el per-

fecciona i fecunda. Per això cada vocació —també la d'un esportista— és resposta: reconèixer que el talent és regal i posar-lo al servei del bé comú, amb humilitat, disciplina i alegria compartida.

La mirada de Déu no s'enganxa al triomf efímer, sinó a la persona. Quan el cos falla o la crítica fereix, Déu roman. Quan tot brilla i l'orgull tempta, Déu crida a la veritat. En aquesta fidelitat trobem la nostra llibertat: saber-nos estimats sense condicions, enviats a estimar sense càlculs.

El camp de joc esdevé llavors paràbola del Regne: equip per damunt de l'ego, comunió per damunt de la vanitat, esperança que s'aixeca cada cop que caiem. Al camp de la vida ordinària, descobrim la mateixa litúrgia discreta: començar, caure, aixecar-se, donar gràcies, compartir.

Que el testimoni d'un campió ens apunti —no a ell, sinó— a Aquell que és el Camí, la Veritat i la Vida.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest QR.

FOTO: PEXELS

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Existència i Llibertat

Quan venim aquí, a la Terra, passem a viure sotmesos a les lleis que estan establertes per ser-hi. Les lleis bàsiques són les de la Natura, de les quals no ens en podem desempal·lar. Després tenim les lleis pròpies que estableixen les condicions per estar vius, aquestes són fixes i permanentment estables. També prenem consciència que, a part d'éssers vius, som humans. I quan aprofundim aquesta condició ens adonem que ser creatura humana comporta combinar aquests dos grans ingredients: Existència i Llibertat. Déu, font de l'Existència i de la Llibertat, ens permet tenir aquests dos ingredients a la Terra. Existim i som lliures.

Tant una com l'altra són difícils de detectar-les perquè estan ocultes en els seus succedanis.

L'Existència està camuflada en la vida. Ens pensem que existir és viure, però abans que la vida tenim l'Existència quan Déu ens manté estimant-nos en el seu si fins que li demanem que ens permeti tenir una vida. Déu ens dona una vida i, cofois, ens l'anem a gastar. La vida s'acaba, l'Existència la recupera Déu, perquè és seva.

La Llibertat, també ens la regala Déu. La primera cosa per la qual fem servir la

Llibertat és per anar-li a demanar que volem l'Existència per a nosaltres i que volem viure independents d'Ell. La Llibertat està camuflada en el lliure albir, és a dir en poder decidir el que vulguem. La definició és més complexa: la hipotètica capacitat dels agents racionals de poder exercir control sobre les seves accions.

Encara que sembli mentida, però l'anhel que tenim de llibertat no deixa de ser una quimera. Ja des de nens, però sobretot quan despertem en joventut, comencem un camí que ens pensem que ens portarà llibertat. Anem desple-

gant la nostra vida obtenint nivells i quotes de llibertat. En un primer moment en un àmbit petit, una llibertat limitada, més aviat en mans dels que són responsables de nosaltres i de mica en mica essent responsables de nosaltres mateixos.

Teòricament la llibertat és gratuïta, la tenim regalada com a condició quan ens entenen creats per Déu. Però el seu exercici real és una conquesta personal. Una autèntica batalla, sovint contra nosaltres mateixos, que ens mantindrà sempre en lluita per ser lliures, de tots i de tot. Proposem-nos mantenir els nostres principis, valors i ideals i serà el primer pas per ser lliures.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LA MIRADA DEL OBISPO

Messi también reza y agradece

No se sabe por qué, pero cada 11 de enero es el Día internacional del agradecimiento. Me vienen a la memoria las palabras de Leo Messi sobre Dios en su vida y profesión, que leí en una entrevista. Me conmueve escuchar a un hombre admirado por millones reconocer, con sencillez, que los dones que recibimos, no son solo fruto de la propia fuerza. Decía: «Siempre hablo con Dios; le doy las gracias, le pido por el bienestar de mi familia y de mis seres queridos»; y lo completaba con un agradecimiento: «Le agradezco cada día de mi vida... gracias a Él lo tengo todo». Este lenguaje no es superstición; es relación. Cuando Messi habla de aquello invisible que lo sostiene en medio de la presión, de la alegría y del límite, nos recuerda que la fe no es amuleto ni refugio intimista: es una Presencia que acompaña.

Dios no juega por nosotros, ni puntúa en el marcador. Dios no premia los goles ni castiga los errores. Él es Padre que camina a nuestro lado, Hijo que sostiene nuestro corazón, Espíritu Santo que transfigura el trabajo bien hecho en servicio y la derrota en aprendizaje. La gracia no sustituye el entrenamiento; lo perfecciona y fecunda. Por eso cada vocación —también la de un deportista— es respuesta: reconocer que el talento es regalo y ponerlo al servicio del bien común, con humildad, disciplina y alegría compartida.

La mirada de Dios no se engancha al triunfo efímero, sino a la persona. Cuando el cuerpo falla o la crítica hiere, Dios permanece. Cuando todo brilla y el orgullo tienta, Dios llama a la verdad. En esta fidelidad encontramos nuestra libertad: sabernos amados sin condiciones, enviados a amar sin cálculos.

El campo de juego se transforma en parábola del Reino: equipo por encima del ego, comunión por encima de la vanidad, esperanza que se levanta cada vez que caemos. En el campo de la vida ordinaria, descubrimos la misma liturgia discreta: empezar, caer, levantarse, dar gracias, compartir.

Que el testimonio de un campeón nos apunte —no a él, sino— a Aquel que es el Camino, la Verdad y la Vida.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

A rrenca el nou any i amb ell una nova edició de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians que es farà del 18 al 25 de gener. A continuació us oferim una reflexió sobre aquesta qüestió de la mà de Xavier Artigas, delegat d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses.

«Un sol Cos, un sol Esperit, una sola Esperança» (Ef 4,4)

El compromís ecumènic pot semblar per a una bona part dels fidels un afegit quasi bé prescindible i, per tant, no necessari en l'estructura pastoral de l'Església catòlica. Fins i tot, aquesta reflexió inicial es podria aplicar i fer extensiva també en les comunitats de les altres identitats cristianes. Vist, és clar, des d'un punt de vista general. Pel moviment ecumènic ho veiem completament diferent. Tant, que podem dir amb fermesa, que tot cristià, de qualsevol denominació, és essencial que visqui en la seva implicació com a deixeble de Crist,

les ferides de la divisió i cerqui en la pregària i accions concretes la plenitud de la reconciliació.

Aquest any 2025, tant la carta apostòlica *In Unitate Fidei* del papa Lleó XIV, com la trobada a Nicea del Bisbe de Roma amb l'Església d'Orient suposa un punt d'inflexió en aquest desig comú d'unitat en la diversitat.

Com sabeu del 18 al 25 de gener de cada any tenim l'Octavari per la Unitat dels Cristians. És una setmana de pregària interconfessional. Aquest any, la Comissió Interdiocesana d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses ha decidit escurçar el lema: «Un sol Cos, un sol Esperit, una sola Esperança» (Ef 4,4). Tant aquest lema com els continguts han estat preparats per fidels de l'Església Apostòlica Armènia, conjuntament amb catòlics i evangèlics.

La pregària a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat serà el divendres 23 de gener de 2026, a les 19 h.

Que l'Esperit Sant ens continuï guiant en aquest camí de recerca per la plena comunió.

Un acte «contracultural i apassionant»

El nostre bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Xabier Gómez García, va presentar la Jornada sobre l'encíclica *Evangelí de la Vida* organitzada per la Delegació de Família i Vida a mitjan de desembre. Fa trenta anys, el papa sant Joan Pau II signava aquesta encíclica, després de demanar la col·laboració de tots els bisbes, per ratificar, «amb l'autoritat del Successor de Pere, el valor de la vida humana i el seu caràcter inviolable», especialment davant els atemptats contra la vida naixent i terminal amb l'avortament provocat i l'eutanàsia.

Comunicar l'Evangelí de la Vida no és una tasca senzilla, «és un acte contracultural i apassionant», va explicar Mons. Xabier Gómez. «És nedar contracorrent en un mar que glorifica l'ego, l'autonomia, l'autoreferencialitat, el poder, la velocitat, l'eficàcia. Però nosaltres creiem en una altra lògica. Nosaltres creiem «en la lògica de l'amor, la cura i la tendresa». Necessitem una revolució de la tendresa». I afegia «que aquesta Jornada ens ajudi a despertar-nos, a posar-nos en moviment a favor de la cultura de les cures, de la tendresa, de la vida, de la joia».

El primer ponent va ser Jordi Segura, feligrès de Sant Boi de Llobregat, i va explicar la seva experiència de viure l'Evangelí de la Vida en primera persona. És pare de nou fills i avi de vint-i-tres nets. Professionalment és psicòleg i durant més de trenta anys ha estat professor a Blanquerna-Universitat Ramon Llull.

El segon convidat va ser el guionista, escriptor i productor de televisió Oriol Jara. Ens va parlar sobre com comunicar l'Evangelí de la Vida i va dir: «La vida

humana té una dignitat que no resideix en res del que pensen, no resideix en la forma del nostre cor, en la forma i volum del nostre cervell, en les nostres capacitats intel·lectuals, no resideix en la forma dels nostres òrgans o les nostres extremitats. Resideix estrictament en que som portadors de la imatge de Déu, és a dir, cada u de nosaltres porta la imatge de Déu.»

Finalment va intervenir la Javiera Bulnes, psicòloga, per donar pautes de com acollir, escoltar, parlar i orientar a la dona que està pensant en avortar. Ella és gerent de la Fundació Maternity a Catalunya, una entitat que ajuda a moltes dones que passen dificultats durant l'embaràs, i va compartir la seva gran experiència.

Mn. Xavier Sobrevia
Delegat de la Pastoral de Salut

II Trobada Nacional d'Ecologia Integral

Madrid va acollir, el passat 13 de desembre, la II Trobada Nacional de la Pastoral d'Ecologia Integral i Maria Bargalló, vicepresidenta de Justícia i Pau i coordinadora del projecte Ecoparròquies Solidàries, va assistir representant el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Ella mateixa reflexiona en aquesta crònica sobre el desenvolupament de la trobada.

Va inaugurar la trobada Vicente Martín, bisbe auxiliar de Madrid, que va recordar que tal com es reflecteix a l'Informe Foessa tenim un model de societat ecològicament insostenible. D'altra banda, en relació amb el tema de la trobada —**Comunicar en veritat amb esperança**— va recordar que els mitjans «tenen la tasca de recordar i destacar els vincles entre el destí humà i l'entorn natural per responsabilitzar els ciutadans».

Tot seguit va tenir lloc una taula rodona de periodistes per analitzar el tema central de la trobada. Maria Martínez, cap d'edició del setmanari *Alfa i Omega*, va oferir la «bona notícia que les qüestions d'ecologia tenen moltes facilitats per trobar lloc als mitjans religiosos», per la multitud de missatges i iniciatives. Tot i això, «és igual publicar si les notícies no es llegeixen, si només les llegeixen els convençuts o si, quan es llegeixen, no porten a canvis d'estil de vida».

Irene Pozo, directora de l'Àrea de Religió del grup ÀBSIDE MEDIA, va ressaltar com als mitjans no religiosos, «el Papa apareix com un líder moral» de la lluita contra la crisi ambiental. També va valorar que el missatge de l'Església «ofereix un marc que supera la polarització, permet explicar històries humanes» i es presenta en un «llenguatge positiu orientat a l'esperança». Tot i això, va reconèixer, hi ha aspectes que resulten difícils de comunicar al públic en general, com la «dimensió espiritual» de

l'ecologia integral, la seva connexió amb la dignitat humana i la necessitat d'introduir «canvis en els estils de vida».

Per part seva, Maria Teresa Mercado, professora a la Universitat de València, va oferir una anàlisi sobre la desinformació sobre el clima i l'escalfament global. Hi ha qui afirma que el canvi no existeix, que

existeix però és natural, que és bo o que no hi ha consens científic. També n'hi ha que asseguruen que les solucions no funcionen». A Espanya en particular, va assenyalar, «s'ataca molt els científics».

Després de la taula rodona, els representants d'Ecologia Integral dels diferents bisbats espanyols es van reunir per **establir les bases del document marc per organitzar la Pastoral d'Ecologia Integral a Espanya**. Entre els temes prioritaris elegits pels participants, hi ha els seus fonaments teològics i la necessitat de treballar en sinergia amb altres àmbits de la pastoral —com els de la salut, el treball, el turisme, la catequesi o el diàleg interreligiós—. Un altre capítol abordarà com desenvolupar l'ecologia integral a les comunitats, amb exemples pràctics i riscos a evitar. Per acabar, s'oferiran algunes orientacions sobre quan i com implicar-se en campanyes d'incidència política.

La trobada es va cloure amb la celebració de l'Eucaristia que va oficiar Mons. Vicente Martín.

Més de **9 milions** de gràcies

A principis d'aquest any vam crear la línia d'autobús 105 Xtants per mostrar la tasca de l'Església.

Avui us donem les gràcies als més de 9 milions de persones que heu marcat la casella de l'Església a la declaració de la renda, 106.363 més que l'any anterior.

Amb el vostre suport, la tasca social i espiritual de l'Església és molt a prop de tothom.

portantos.es

Instagram, Twitter, Facebook, YouTube icons

La Veu de Sant Feliu

Diumenges 9:30 h a Ràdio Estel i a les plataformes digitals del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

ràdio estel

L'actualitat de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

AGENDA

- ▶ **Divendres 16 de gener.** Trobada pedagògica *Café de divendres*. A les 18 h a la Casa de l'Església.
- ▶ **Dissabte 17 de gener.** Trobada d'aspirants i candidats al diaconat al Seminari de Barcelona.
- ▶ **Diumenge 18 de gener.** Jornada de la Infància Missionera.
- ▶ **Diumenge 18 de gener.** Inici de l'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1S 1,1-8 / SI 115 / Mc 1,14-20]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxi.

13. ■ Dimarts [1S 1,9-20 / SI 1S 2 / Mc 1,21b-28]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Dimecres [1S 3,1-10.19-20 / SI 39 / Mc 1,29-39]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Macrina.

15. ■ Dijous [1S 4,1-11 / SI 43 / Mc 1,40-45]. Sant Pau, ermita a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI); sants Habacuc (s. VII aC) i Miquees (s. VIII aC), profetes.

16. ■ Divendres [1S 8,4-7.10-22a / SI 88 / Mc 2,1-12]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309), prev. franciscà i mr.

17. □ Dissabte [1S 9,1-4.10b.17-19; 10,1a / SI 20 / Mc 2,13-17]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 49,3-6 / SI 39 / 1Co 1,1-3 / Jo 1,29-34]. Sant Ildefons, bisbe; Sant Jaume Hilari Barbal i Cosín, rel. i mr.; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.

Baptisme del Senyor (A)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat»

Potser pot estranyar que Jesús es faci batejar per Joan (és el que celebrem avui); però ja sabem que el baptisme de Joan no perdonava cap pecat i Jesús, que no té cap pecat, el que vol fer és justament sentir-se solidari del pecat de tot el poble d'Israel. Però el baptisme té un sentit més profund. En primer lloc escoltem la paraula del Pare: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut*. Aquell home, aparentment ben igual a qualsevol altre, és en realitat el mateix Fill de Déu, absolutament innocent, però que ha vingut a acompanyar-nos en el nostre camí de conversió, a mostrar que no s'allunya dels qui som pecadors. Jesús és el gran model per a tots nosaltres que som també fills. Joan s'adona de la categoria de Jesús i li diu justament: *Soc jo el qui necessito que tu em bategis*. Però Jesús li recorda: *Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer*, literalment «complir tota justícia». És a dir, ara cal fer el que és just. I així Jesús, obedient a la voluntat de Déu, passa a ser un model i un exemple pels cristians. Fixem-nos que diu «tota» justícia, tot el que Déu ens demana. El baptisme de Jesús és el primer acte de la seva vida pública. I així veiem com ell ja des del començament és obedient al Pare. Això és el que cal fer. Pere, a la segona lectura resumeix la seva vida dient: *Jesús passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els que estaven sobre la dominació del diable, perquè Déu era amb ell*. Fer el bé i lluitar contra tota mena de mal. I Isaïes subratlla: *No crida, no alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla. T'he configurat per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats per alliberar els qui vivien en la fosca*. Hom subratlla la presència de l'Esperit en Jesús: *L'Esperit de Déu baixava i venia cap a ell...* i Isaïes diu: *He posat en ell el meu Esperit*. Jesús ple de l'Esperit Sant és el gran model per tots nosaltres: els qui som també fills hem de seguir l'exemple del Fill, actuar com va obrar ell.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

»Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

► Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / hi seu el Senyor, rei per sempre. R.

► Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

»Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu

(Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Soc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu vens a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.» Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Esto dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, en quien me complazco. He puesto mi espíritu sobre él, manifestará la justicia a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, la mecha vacilante no la apagará. Manifestará la justicia con verdad. No vacilará ni se quebrará, hasta implantar la justicia en el país. En su ley esperan las islas.

»Yo, el Señor, te he llamado en mi justicia, te cogí de la mano, te formé e hice de ti alianza de un pueblo y luz de las naciones, para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la cárcel, de la prisión a los que habitan en tinieblas.»

► Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo, un grito unánime: «¡Gloria!». / El Señor se sienta sobre las aguas del diluvio, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envié su palabra a los hijos de Israel, anunciando la Buena Nueva de la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

»Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo

(Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, vino Jesús desde Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?».

Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Conviene que así cumplamos toda justicia». Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrieron los cielos y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz de los cielos que decía: «Este es mi Hijo amado, en quien me complazco.»